

X *W22*

TEATERLIV BAG KULISSERNE

DANMÆRK-FILM I
3 AKTER

J A/S „FOTORAMA“
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst o. a lign. Materiale, med absolut Eneret. Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende.

Vort store teaterinteresserede Publikum vil med Spænding følge de Blade af det brogede syvende Liv bag Kulisserne, vi her viser det. Intetsteds udfolder de menneskelige Lidenskaber sig som hos Scenens viltre Børn. Intetsteds lides, elskes og kæmpes der som netop paa de skraa Brædder. Derfor vil denne Film blive en Lækkerbiscen for de Mange, der staar udenfor.

Extra: Om regliveret Herre!
København Film & Lekt.

PERSONERNE:

Jacob Schubert, Teaterdirektør . . . . Hr. Em. Gregers
Ethel Schubert, hans Niece, Fru Ragnhild Sannom-Gade
Jessie, hans Husholderske . . . . . Fru Friis-Hjorth
Wolfram, Skuespiller . . . . . Hr. Ove Jarne
Dorian Hotney, Skuespillerinde . . . . . Fru Hildur Møller
Vogel, Paaklæder og Skræder . . . . Hr. P. S. Andersen

AFDELINGERNE:

1. Den smukke Ethel.
2. Og hendes faderlige Ven, Direktør Schubert.
3. „Jeg vil til Scenen!“
4. Brevet fra Ungdomsvennen.
5. „Pas paa hende, vær hendes Fader!“
6. Den gamle Husholderske.
7. Direktøren gaar til Teatret.
8. Primadonnaen.
9. Rolleheftet.
10. Graad og Sorg hos den lille Ethel.
11. Det skæbnesvangre Brev.
12. En Tugthusfanges Datter.
13. Smækfornærmet.
14. Husholderskens Ivrighed redder Ethels Livsmod!
15. Ethel faar Rollen tildelt.
16. Prøverne begynder.
17. „Pas paa Wolfram. Han er en skidt Fyr!“
18. Den store Opgørscene indstuderes.
19. Hendes store Hemmelighed.
20. En lille Formaningstale.
21. Premiæredagen.
22. Ethel vil købe en Buket Blomster til sin Elskede.
23. Dorian Hotney!
24. Skandalen.
25. „Du kan altid blive gift med en Tugthusfanges Datter!“
26. Om Aftenen.
27. „Jeg vil ikke optræde sammen med Wolfram!“
28. Privatliv — og Scenens Krav!
29. Gamle Vogel hører kun onde Ord.
30. Revolveren.
31. Den skarpe Patron!
32. Et Bæger — for meget!
33. Forestillingen begynder.
34. Den store Scene.
35. „Min Revolver!“
36. Gamle Vogel vil dø.
37. Skarpladt.
38. Skudet.
39. Forestillingen maa afbrydes.
40. „Nu kan De giite Dem med Tugthusfanges Datter!“
41. Arresteret.
42. Forhøret.
43. Gamle Vogel faar Samvittighedskvaler.
44. Tilstaaelsen.
45. Atter i Frihed.
46. Ethel vil rejse bort.
47. Afskeden.
48. Schubert synker grædende sammen.
49. „Jeg elsker dig jo!“
50. Ende.

Teatret er en Verden for sig, og Scenens Børn er et eget Folkefærd. Den stadige Spillen Komædie, den evindelige Ageren, skal nok snart præge alle virkelige Skuespillere og Skuespillerinder. De bliver impulsive, Stemningsmennesker; de handler som Børn efter pludselige Indskydelser, og de bevarer Barnets lyse Tro og inderlige Hjærtensgodhed.

Vi føres i denne Film om bag Teatrets Kulisser og faar et Indblik i den Verden, der udfolder sig der. Det er et broget Mosaikbillede. — Et Billede paa godt og ondt.

Ethel Schubert, en henrivende ung Kvinde i Overgangsalderen mellem Barn og Voksen, begynder at folde Vingerne ud, hun længes efter at komme til at virke og arbejde, de skraa Brædder lokker hende, Scenen drager. Jacob Schubert, Alhambrateatrets sympatiske Direktør og Leder, som Ethel anser for at være hendes Fader, men som i Virkeligheden kun er hendes faderlige Ven og Velgører, søger saa længe som muligt at holde Ethel borte fra Livets Virkeligheder, der ingen Steder er farligere, end hvor de, som hos Thalia, væves ind i et Net af Illusioner og drukner i Poesi og Musik. Paa al dette og paa Ethels Fremtid tænker Jacob Schubert. Mørke Skyer har lejret sig paa hans Pande, han erindrer, hvorledes den unge Kvinde er kommen i hans Hus. I Tanker drager han det gamle gulnede Brev frem, som hans Ungdomsven og Fætter sendte ham, da han døde i Fængslet, sonende en Ungdomsforvildelse: »Behandl

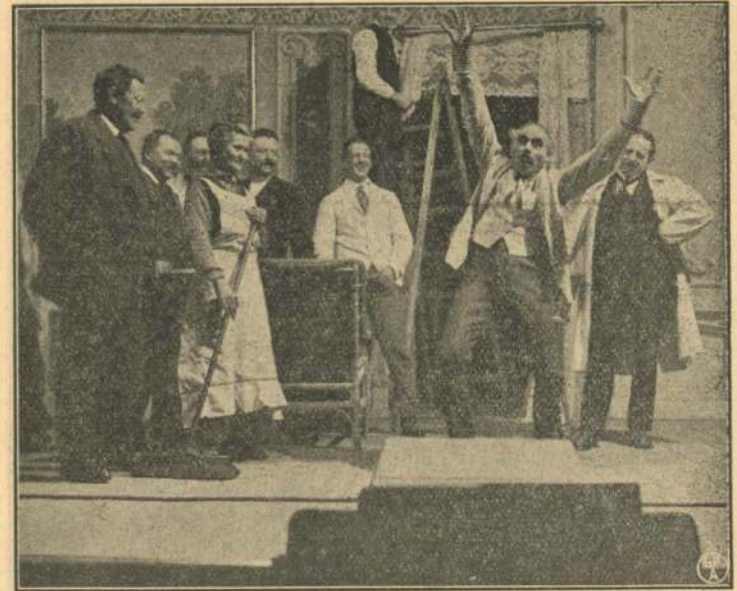
hende som dit Barn, og jeg dør lykkelig» — staar der. Schubert farer sig med Haanden over Panden, ak saa langt fra en Faders, er de Følelser, han nærer for den unge Pige, og nu skulde han give hende det farlige Teaterliv i Vold — aldrig.

Forholdene er stærkere end den velmenende Direktør — Ethel kommer til Scenen. Og der spirer et Kærlighedsforhold op mellem hende og Skuespilleren Wolfram. Bedrøvet er Direktør Schubert Vidne til dette. For det første elsker han jo selv Ethel, for det andet ved han, at Wolfram ikke er Ethel værdig. Men han holder sin egen Kærlighed nede og tænker kun paa Ethels Lykke.

Prøverne paa det Stykke, der skal være afgørende for Ethels Fremtid som Kunstnerinde, er i fuld Gang. Ethel er beruset af at lære Livet bag Kulisserne at kende.

Naar hun gaar paa den støvede halvmørke Scene, og naar hun prøver sin Rolle sammen med den unge Wolfram, er det, som virkeliggøres det Æventyr, hun har drømt om fra Barndomsaarene. Hun giver ganske efter for alt det nye og for sin Følelse, glemmer halvvejs sin Ven og Velgører, der bedrøvet følger hendes Færd.

Wolfram er en slet Fyr. Han holder ikke for Alvor af Ethel, det er fra hans Side kun Flirt, som mange Gange før. Han har i længere Tid været halvt forlovet med en Skuespillerinde, Dorian Hotney, og ogsaa nu fortsættes deres Bekendtskab. Dorian hader Ethel, dels fordi hun i det nye

Stykke er blevet vraget for Ethel, dels fordi Wolfram for dennes Skyld delvis har vraget hende, og hun pønser kun paa Hævn.

Premiærens Dag, denne mærkelige Dag, hvor Skuespillere altid lever i en vanvittig Spænding for Aftenens Udfald, er kommen. Glad iler Ethel hen til sin Elskede med en Buket Blomster, hun stormer ind paa hans Værelse, med et Skrig standser hun paa Tærskelen, — i Stuen er foruden ham ogsaa Dorian.

De to farer forlegne fra hinanden. Ethel staar hjælpeløs og stirrer fra den ene til den anden, hendes unge uberørte Sind staar for første Gang overfor noget grimt, den Side af Teatret, hun ikke kender endnu, det lette, flagrende. Hun vakler bort. Wolfram er rasende. Dorian siger: »Tag den med Ro, Du kan altid naa at blive gift med en Tugthusfanges Datter«. Wolfram er interesseret, hun fortæller ham nu Ethels og Schuberts Hemmelighed, den hun ved et Tilfælde er kommen i Besiddelse af.

Paa Teatret er alt i Premiærenervositetens Tegn. Den gamle Paaklæder, Vogel, der elsker Ethel, og som flere Gange har advaret hende mod Wolfram, farer fra Garderobe til Garderobe. Alle er i deres Nervøsitet onde og urimelige mod ham. Han er netop i Direktørens Garderobe, da Ethel træder ind. Direktøren, der har ventet hende længe, befaler ham at gaa.

Ethel fortæller om Besøget hos Wolfram. Under Taarer

erklærer hun, at hun ikke optræder i Aften sammen med den Mand, der har sveget hende. Da tager Schubert hendes Hoved mellem sine Hænder: »Lille Ethel,« siger han, »Du maa optræde i Aften, det er netop en af Skyggesiderne ved vor Kunst, at den forlanger, at vi ofrer alt, hvad der hedder Privatliv for den«. Ethel synker til hans Bryst.

Forestillingen er i fuld Gang. Fra Kulissen overværer Schubert bevæget Ethels Spil. Nu nærmer den store Scene sig, hvor Wolfram skal besnære den unge Pige med sine Ord. Schubert følger Scenen, han hører den unge Piges Glæde derinde over Elskerens Ord. Schubert føler et voldsomt Had mod Wolfram, der nylig i Virkeligheden har saaret den unge Piges Hjerter ganske paa samme Maade. Han griber til Lommen efter den Revolver, hvormed han, der spiller den unge Piges Broder, i sidste Øjeblik, skal styrte ind og rive hende bort fra Forføreren, den er borte, han har glemt den i Garderoben, hurtig sender han Regissøren efter den.

Gamle Vogel nusser om hernede, han har drukket, han græder og bander skiftevis, alle har de været onde mod ham, nu skal de blive fri for ham, han staar med den glemte Revolver i Haanden, i sin halve Sindsforvirring har han lagt en skarp Patron i den, han løfter den mod sin Pande; da styrter Regissøren ind og river den fra ham og iler op med den til Schubert, der i sidste Øjeblik kommer

ind paa Scenen. Her er Spillet paa sit højeste. Wolfram trykker et Kys paa Ethels Læber. Schubert hæver Revolveren, der lyder et Skud, og med et Skrig synker Wolfram til Jorden. — — Fra alle Sider styrten Skuespillerne ind paa Scenen. De ved, der er sket noget forkert. Schubert stirrer halvt vantro paa den endnu rygende Revolver: »hvorledes er dette gaaet til?« Tæppet gaar ned, alt er Forvirring. Da slynger den halvt afmægtige Wolfram ham Ordet: »Morder« i Ansigtet og fortsætter: »Nu kan Du jo gifte Dig med hende, Du elsker, Tugthusfangens Datter«. Alle hører bestyrtet til. Ethel vaagne som af en Døs: »Er det sandt?« »Du er ikke min Fader?« »Ja,« siger Schubert, idet Politiet drager afsted med ham. — — — Vogel har i sin Garderobe hørt Skuddet, har set Politiet drage afsted med Schubert. — I den mørke Nat flakker han rundt uden Maal og Med. Da staar han pludselig foran Politistationen, han forstaar sin Pligt og kommer netop med sin Tilstaaelse, som Dommeren er ved at afsige Arrestdekret over Schubert. — Denne er fri.

For Ethel har denne Dag været et knusende Slag; Wolframs Bedrageri, Skandalen paa Teatret, dog først og sidst Faderens. Ja, ved dette Ord standser hendes Tanker op, han er jo ikke hendes Fader, hvorfor bliver hun da ikke end mere bedrøvet over at have mistet ham, nu da han ikke mere er hendes Fa'r, hun ved det ikke, ved kun, at hun maa bort herfra.

Jacob Schubert sidder ved sit Skrivebord, hans Ansigt er stivnet i Sorg. Døren gaar op, og Ethel glider rejseklædt gennem Stuen. Schuberts Ansigt fortrækker sig i Angst og Sorg, han strækker Armene ud mod hende, hun nikker Farvel. Da synker den stærke Mand sammen i Graad, han har mistet det eneste, han brød sig om.

Ethel staar et Øjeblik, hun ser paa ham, da gaar det op for hende, at han elsker hende, og med et Skrig af Glæde kaster hun sig om hans Hals, og mens to Par Øjne ser paa hinanden i usigelig Glæde, hvisker hendes Læber: »Jeg elsker Dig jo, jeg elsker Dig jo«.

